

Interjú Németh Balázssal

Mire ez az újság megjelenik, már kétgyermekes családapa. Interjúalanyom, Németh Balázs, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem oktatója, kutatója és egyetemi lelkesze arról mesélt nekem, hogyan jutott el a Forma 1-től a Mérnökmisszióig.

Kérlek, mutatkozz be néhány szóban, mesélj az életedről!

Budapesten élek feleségemmel, Mártával, kisfiammal, Simonnal, valamint a március 14-én született kislányunkkal, Adéllal. Eredetileg Balatonfüredről, illetve a balatonarácsi gyülekezetből származom. Általános iskolás korom óta Forma 1-es autókat szerettem volna tervezni, ezért jelentkeztem a Műegyetem autógépész szakára, és szereztem itt mérnöki diplomát 2009-ben. A Forma 1-es álmom azonban az egyetem alatt elhalványult, és mire befejeztem a képzést, már tudtam, hogy a Teológiát is el fogom kezdeni, a műszaki vonalon pedig doktori iskolában folytatom tanulmányaimat.

A szolgálatra való elhívásom első lépése a 2007-es sárospataki Csillagponthoz köthető, ami életem első egyházi tábora volt. Azzal a kérdéssel a szívemben mentem oda, hogy a BME befejezése után Magyarországon maradjak-e, vagy külföldön vállaljak munkát. Úgy gondoltam, ha az ott töltött idő alatt erre az egy kérdésre választ kapok, akkor megérte elmenem. Amellett azonban, hogy választ kaptam, Isten valami többre irányította a figyelmemet. A hazafelé tartó hosszú vonatút alatt megfogalmazódott bennem, hogy de jó lenne, ha otthon is folytatódhatna a Csillagpont. Isten a szívemre helyezte ott, a vasúti kocsiban azt a gondolatot, hogy ha ezt szeretnéd, akkor tegyél érte! Éreztem, hogy feladatot kaptam – én, aki addig nyilvánosan megszólalni is féltem. Hazatérve a gyülekezetben ifi szervezésébe vágtam, majd kántori szolgálatot vállaltam, és énekeket tanítottam a gyülekezet tagjainak. Sokkal nyitottabban közelítettem az emberek felé. Ekkor

még nem fogalmazódott meg bennem konkrétan a lelkipásztori hivatás gondolata, csak azt éreztem, hogy Isten átformált és feladatot adott. Egy-másfél évnek kellett eltelnie, mire 2008 év végén már erősen foglalkoztatott, hogy ha befejezem a műszaki tanulmányaimat, akkor elkezdem a Teológiát. Ellenben a műszaki doktori képzés is kézenfekvő volt, mert szerettem a kutatást, illetve megnyertem az OTDK-t is. A fő kérdésem tehát az volt, hogyan fogom tudni majd összeegyeztetni a kettőt?

Tehát egyszerre voltál elsőéves teológus, és doktorandusz. Nem túl éles a határ a két terület között?

Sokan megkérdézik ezt, de nem éltem meg éles váltásnak, sőt végig az motivált, – és még ma is – hogy minél több kapcsolópontot találjak a mérnöki és a teológiai területek között. A Műszaki Egyetem utolsó félévében már elkezdtem tanulni a hébert, a görögöt, a latint, kijegyzeteltem a Bibliát, megtanultam a Kátékérdéseket, és elolvastam több kötelező teológiai könyvet. Előre készültem a teológiai tanulmányokra, mert tudtam, hogy szeptembertől nehéz lesz a kettő együtt. Istennek hála, ez a készülés nagyon-nagyon sokat segített nekem.

Közben szolgálatokat is vállaltál, mind az egyetemen, mind az egyetemi gyülekezetben. Ezek hogyan befolyásolták pályád alakulását?

Bár 2007 ősze óta jártam a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetbe, de

a Teológiát nem úgy kezdtem, hogy egyetemi lelkész szeretnék lenni. Negyedéves teológushallgató voltam, amikor elkezdtek Mártával, akinek a támogatásáért nagyon hálás vagyok, a BME Reggeli csendességeket. Ez egy teljesen saját kezdeményezés volt, a hét két napján, első óra előtt tartottunk hallgatóknak rövid, tizenöt perces áhítatokat a tanszéki szobámban. Itt gyökerezik az egyetemi lelkészi gondolat, és ez a szolgálat ilyen szempontból is rendszerességet hozott az életembe, hiszen készülni kellett, korán kelni, hogy időben beérjek, továbbá előkészített arra, amit most is végzek.

Hogyan alakult ki az egyetemi lelkészségből a Mérnökmisszió?

A Mérnökmisszió – reménység szerint – a következő húsz év egyik nagy projektje a számomra. Maga az ötlet 2014 nyarán fogalmazódott meg bennem, amikor egy ösztöndíjjal az elzászi Mulhouse városának műszaki egyetemén tölthettem egy hónapot. Ekkor szinte véletlenül – jóllehet tudjuk, véletlenek nincsenek – találkoztam ott egy francia református lelkésszel, aki a dél-elzászi ipari misszió lelkésze volt. Munkája során az iparvidéken dolgozók között végzett nagyrészt lelkigondozói feladatokat, munkahelyi kérdésekkel, problémákkal, feszültségekkel foglalkozott. Ezen elgondol-

kozva azt mondtam: igen, valami ilyet keresek. Milyen érdekes: egy műszakis ösztöndíj hozta a missziói szolgálat gondolatát!

Ebből a gondolatból indult el a Mérnökmisszió, aminek célja bemutatni, hogy a református hitben rejülő öröm, reménység és erő a Szentháromság Istennel és az egymással való közösségben, a mérnöki hivatással összhangban megélhető valóság. Egyik feladatunk, hogy megkeressük és megszólítsuk a mérnököket, és hozzunk létre számukra olyan alkalmakat, ami kifejezetten nekik szól. Ilyen a Munka-kör, ahol a munkáról, munkahelyi kérdésekről, problémákról esik szó – mindezt a Biblia szemszögéből vizsgálva.

A Műegyetemi Református Lelkészséget a Mérnökmisszió első nagy lépésének tekintem. Akik most ide járnak istentiszteletre, néhány év múlva már dolgozó mérnökök lesznek. Célunk, hogy a gyülekezetekhez nem tartozó hallgatókat segítsük gyülekezetbe integrálni, és Isten ügyét szolgáló mérnökökké tenni.

Hogyan sikerült megszólítani a hallgatókat, és elhívni őket az istentiszteletre?

A három év Reggeli csendességei jó alapul szolgáltak, így az első, október 22-i istentiszteletre már volt kit elhívni, így a közösség nem a nulláról indult. Azon, hogy az egyetemen minél

többen halljanak rólunk, még dolgozni kell, de igyekszünk minden lehetőséget kihasználni, és hívogatni az embereket a közösségbe. Emellett az internetes felületeket is igyekszünk használni az alkalmak hirdetésére.

Az istentiszteleti alkalmakat tekintve, minden hónapban egy budapesti gyülekezettel működtek együtt. Őket hogyan sikerült elérni és bevonni a misszióba?

Azok a gyülekezetek, amelyeket megkerestem, nagyon nyitottan álltak az együttműködéshez, és szívesen csatlakoztak. Ennek során kérünk tőlük biztonságtevőket, igehirdetési szolgálatot, illetve mi is elmegyünk egy alkalmukra. A cél az, hogy ha a hallgatók „kiöregszenek” az egyetemi közösségből, legyen hová bekapcsolódniuk, ha eddig nem tartoztak volna gyülekezethez, vagy ha a munka miatt a vidékiek Budapesten maradnának. Fontosnak érzem, hogy az itt megszólított fiatalokat ne veszítse el az egyház, hanem segítsük őket tovább látni az egyetemi éveken ebben a tekintetben is.

Mi lenne az a gondolat, vagy jó tanács, amit az eddigi életed, munkád során szerzett tapasztalatok alapján megosztanál a teológus hallgatókkal?

Egyetlen, szinte egyszerűnek tűnő, hétköznapi tanácsot. Merjenek bízni az Úristenben, merjenek bízni az Ő vezetésében. A saját életemben sokszor tapasztalhattam meg, hogy Ő vezeti az életem – de ezt sokszor csak utólag ismertem fel. Elkezdtem a Teológiát, de nem tudtam, hogy be fogom-e tudni fejezni. Később, amikor elindult a Reggeli csendesség, nem tudtam még, mi lesz ennek a kifutása. Majd hatodévesként nem tudtam, lehetek-e egyáltalán egyetemi lelkész a BME-n, de aztán Isten összehozta az útjainkat a Kancellárral, és hirtelen épült egy imaterem szinte a semmiből, és megnyílt a kapu az egyetemi lelkészség elindulásához. Ekkor vált egészen nyilvánvalóvá, hogy ezért sikerülhetett egyszerre végigcsinálni a Teológiát és a Műszakit. Isten tervében mindez benne volt, és nekem most ez a feladatom. Nem az életem a példa, hanem Isten vezetése benne a példaértékű. Merjete az Úr ígéreteire támaszkodni akkor is, ha nem látjátok a dolgok végét!

Gulyás Dóra

IMPRESSZUM

Protestáns Téka
ISSN 1788-8778

A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának diákújsága

Felelős Kiadó: Dunamelléki Református Egyházkerület

Felelős szerkesztő: Dr. Zsengellér József dékán

Szerkesztők: Bogya Zsófia, Marni Mona Aicha

Szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Ráday u. 28.

Elérhetőség: krektszerkesztoseg@gmail.com

Tördelő: Czika Györgyi

Design: Török László

A Protestáns Téka minden támogatást hálás szívvel fogad a következő számlaszámra:

10405004-00026927-00000008

Budapest, 2016